ఉలాప్ప బాలకేశవులు

తీయనికల

సుమిత్ర ఉత్సాహంగా కిటికీ తలుపులు తెరిచింది. ఆకాశంలో సందడి ఎక్కువయింది. కొత్త రంగులు పూసుకుంటూంది. తూర్పు దిక్కు ఎర్రటి పూల తోరణాలుకట్టి సుర్యుడికి స్వాగత మివ్వడానికి సిద్ధపడుతున్నది.

సూర్యుడు పెళ్ళి కొడుకులా షికారు బయలుదేరుతున్నాడు.

అప్పుడో కిరణం, అప్పుడో కిరణం మామిడి కొమ్మలమధ్య నించి తప్పించుకు వచ్చి మంచుతో తడిసిన పచ్చికకి గిలిగింతలు పెడుతున్నది.

ప్రభాతం అద్భుతంగా ఉంది.

సుమిత్ర విప్పారిన నేత్రాలతో చూస్తూంది.

"మరి వస్తా"

సుమిత్ర కళ్ళు అప్రయత్నంగ అటువైపు తిరిగినాయి. అతను కారులో కూర్చుని తలుపువేసుకున్నాడు. ఆమె మేడమీద నించి అతను వెళ్ళిపోవడం చూస్తూ నిలుచుంది.

కారు వెళ్ళిపోయింది.

"సుమిత్రా! కాఫీకి రావేమే!!!

ఈ లోకంలోకి వచ్చింది సుమిత్ర.

"వస్తున్నాను పిన్నీ" అంటూ వెళ్ళి గోడవారగా కూర్చుని కాఫీగ్లాసు అందుకుంది.

పక్కన ఆ మేడ ఎంత బాగుంది! ముందు రకరకాల క్రోటన్ మొక్కలు, గులాబీలు, వాటిని తలదన్నే మందారాలు. వరండా స్తంభాన్ని ఆనుకుని ఒయ్యారంగా పైకి పాకుతున్న సంపెంగ తీగ, మరో పక్క మాలతీలత, ముందువరుసగా అశోక వృక్షాలు, అన్నీ కలిసి ఆ భవనానికొక వింత అందానిస్తున్నాయి.

ఎవరిదో ఆ మేడ?

ఎంతో భాగ్యవంతులయి ఉండాలి. ఆవిడ ఎప్పుడో తప్ప బయటకురాదు. ఇంకా పిల్లా పాపా ఉన్నట్టులేదు. పగలు అంత ఎక్కువ సందడి ఉండదు రాత్రి పూట మెలకువ వచ్చి అప్రయత్నంగా అటుచూస్తే ఏదో పండుగ జరుగుతున్నట్లు ఉంటుంది. మేడమీద నుంచినవ్వులు కలకలలు, కిలకిలలు, కింద క్రోటన్ మొక్కల గుసగుసలు, మామిడి కొమ్మల్లో దూరి కితకితలు పెట్టేపిల్లగాలి, ప్రపంచంలోని ఆనందమంతా ఇక్కడే గూడుకట్టుకుందేమో అనిపిస్తుంది.

పగలు హిమంతో తడిసిన సూర్యకిరణాల వెలుగులో ముత్యంలా మెరిసిపోయిన ఆ భవనం రాత్రి అయ్యేసరికి చెట్ల చాటున, సిగ్గుతో ఒదిగిపోతున్న ముగ్ధస్త్రీలా ఉంటుంది. నీడల్లో దాక్కుంటుంది.

సుమిత్ర గుండెలో గుబులు బయలుదేరింది. ఇంకా ఎదగని మనస్సులో ఏవో పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు.

తండ్రి తెచ్చేచాలీ చాలనీ జీతం, గొంగళి పురుగులా కుంచించుకు పోయిన జీవితం, ఏదోజాలీ, దిగులు, మాసి చిరిగిన సగంలో ఆగిపోయిన చదువు, ఎప్పుడో ఈ ఇంటిని వదలి వెళ్ళాలనే తీయనికల... ఇవే తన స్థిరాస్తులు, ఎక్కడో హృదయపు మారుమూలల నుంచి ఆశల చప్పుడు వినిపిస్తూనే ఉంటుంది. ఈ ఊబిలోంచి ఎప్పుడు, ఎలా బయట పడగలదో తెలియదుగాని, ఊరకే మనస్సు ఆరాట పడుతూ ఉంటుంది. క్రమక్రమంగా ఆశలను చంపుకొని, జీవితంతో రాజీకి రావటం తెలియకుండానే అలవాటయింది.

ఈ ఊరికి బదిలీ అయివచ్చిన మొదటి రోజు తలుపు తెరవగానే ఆ మేడ కొట్ట వచ్చినట్లు కవబడినవ్వింది. ఈ చిన్న పెంకు టింటికీ, ఆ మేడకీ ఎంత భేదం!

రాత్రి అయితే కిరసనాయిలు కొనలేక రెండోదీపం వెలగించరు.

తండ్రి వరండాలో చాపేసుకుని పడుకుని భజగోవింద శ్లోకాలు నెమరువేస్తూ ఉంటాడు. వంటింట్లో పని ఎంతకీ తెమలదు పిన్నికి.

పక్కన తోటంతా దీపాల వెలుతురే.

ఎవరున్నారో ఆమేడలో?

ఆయనెవరో పెద్ద ఆఫీసరు కాబోలు. ఎంత పెద్దకారో అవి!

ఉదయం ఎనిమిది కాగానే వెళ్ళిపోతాడు. ఎప్పుడూ మల్లె పువ్వులాంటి తెల్లని బట్టలు, కళ్ళకి పెద్దజోడు,

ఎవరిదో ఆ మేడ? కింద క్రోటన్ మొక్కల గుసగుసలు, మామిడి కొమ్మల్లో దూరి కితకితలు పెట్టే పిల్లగాలి, కలకలలు, కిలకలలు, ప్రపంచంలోని ఆనందమంతా ఇక్కడే గూడుకట్టు కుందేమో అనిపిస్తుంది.

దృఢంగా, అందంగా, నవ్వుతూ ఉంటాడు. ఇంత చిన్న వయస్సులో అంతపెద్ద ఉద్యోగం. ఆవిడ ఎంత అదృష్టవంతురాలో! ఎప్పుడో ఒకసారి తమ కిటికీలోంచి చూస్తుంటే తనవంక అదోలా చూసింది. ఆవిడ ముఖం ఎంత బాగుంది లక్ష్మి కళతో!

"కాఫీ తాగకుండా ఏమిటే ఆలోచన?"

సుమిత్ర తేరుకుంది.

"ఏంలేదు, పిన్నీ!" అని తాగింది. "చల్లారి పోయింది, పిన్నీ" అంది.

"అరగంటనుంచి చూస్తున్నాను. ఎక్కడో ఉంది మనస్సు. ఇలా తే—వేడిచేసి పెడతాను."

"ఆ మేడ ఎవరిది, పిన్నీ?"

"ఏమో, ఈ ఊరువచ్చి రెండు నెలలయింది. కాలు బయట పెడితేనా? గుడికైనా వెళ్ళిరావాలి.

"ఎవరో బాగా డబ్బున్నవాళ్ళు."

తల్లికూతురు వంకచూసింది.

"ఒకసారి వాళ్ళింటికి వెళ్ళి వద్దామా?" అంది సుమిత్ర ఆశలు గొంతులో నాట్యం చేస్తుండగా.

"ఎందుకు?"

"ఊరకే. ఆ మేడ చూడాలని ఉంది. ఆ మొక్కలు, లక్ష్మీదేవిలా ఆవిడ — ఏమిటో..." చెప్పలేక ఆగింది.

"మీ మొహం, మేడని చూడటం ఏమిటి? ఎవరన్నా వింటే నవ్వుతారు.

మనక్కూడా అలాంటి మేడ ఉంటే, ముందు చక్కని తోటవేసి స్వయంగా మనమే నీళ్ళుపొయ్యవచ్చు. ఎంతో అందంగా చూసుకోవచ్చుకదూ, పిన్నీ?" అంది కోటి ఆశలు మాటల్లో ధ్వనిస్తుండగా.

"సరేలే, అంత అదృష్టం కూడానా? నీ పెళ్ళి చేయుటమే ఎట్లాగా అని సతమత మౌతున్నాం" అంది, సుమిత్ర ముంగురులు సవరిస్తూ.

"పో, పిన్నీ!" సుమిత్ర లేచిపోయింది.

ఆవిడ కళ్ళు తుడుచుకుంది...

సుమిత్ర ఓణీ పైట నిండుగా కప్పుకుని వీధిగేటు తీసింది.

ఏదో భయంతో గుండె దడదడ లాడుతున్నది. ధయిర్యం చేసి లోపలికి అడుగుపెట్టింది.

క్రోటన్ మొక్కలుతల లూపుతూ రమ్మని పిలుస్తున్నాయి. ఈ అపరిచితురాలైన స్త్రీని చూసి తెల్లబోయింది గులాభీ. సుమిత్ర లోపలికి నడిచింది. ఎవరూలేరు.

సుమిత్ర మనస్సు జలదరించింది. వాతావరణం కొత్తగా ఉంది. చిరుచెమటలు కమ్ముతున్నాయి. హాలుదాటాక లోపల మరో పెద్దగది.

"ఎవరు కావాలి?"

పనిమనిషి కాబోలు అడిగింది ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"అమ్మగారు లేరా?"

"పైన ఉన్నారు" అంది, మెట్లవైపు దారి చూపుతూ, సుమిత్ర మౌనంగా పైకి వెళ్ళింది.

పైన హాలు. ముందురెండు విశాలమై నగదులు. చిన్న బాల్కనీ.

గదిలో అడుగుపెట్టింది. అందమైన తివాసీ పరచిఉంది.

నడుమ నల్లచెక్కతో చేయబడిన మంచం, సమీపంలో అద్దం, అలంకరణ సామానులు ఉన్నాయి.

పక్కగా సోఫా, దాని ముందు టీపాయ్.

సోఫా ముందు చిందర వందరగా పడిన ఖాళీ సీసాలు, సగం నోరు తెరిచి వింతగా చూస్తున్నది. సిగరెట్ పెట్టె. పూర్తియౌవనాన్ని పీల్చివెయ్యగా నుసి అయి కుమిలి పోతున్నది ఆరిపోయిన సిగరెట్ పీక.

సుమిత్రకి వాతావరణం కొత్తగా, ఏమిటోగా ఉంది. గుండెలో ఏదో భయం. లోపలి నుంచి ఎవరో వెళ్ళిపో, వెళ్ళిపో అని అరుస్తున్నారు. ఏదో బలహీనత కాళ్ళకు బంధాలు వేస్తున్నది. కదల్లేక, ముందుకు నడవ లేకనిలబడింది.

''ఎవరు?''

సుమిత్ర తలఎత్తిచూసింది.

నే..ను!'' సుమిత్ర కంఠం వణికింది.

డన్‌లప్ పరుపుమీద పడుకున్న ఆమెలేచి దోమతెర తొలగించి చూసింది.

''ఎవరు?''

''నే...ను సుమిత్రని. ఈ పక్క ఇల్లే మాది.''

ఆమె ఒక్క నిమిషం తదేకంగా సుమిత్ర ముఖంలోకి చూసింది.

''ఏమిటిలా వచ్చావు?''

''ఏం లేదు. మిమ్మల్ని చూద్దామని.''

''నన్నా!'' ఆవిడ ఆశ్చర్యంతో విరగబడి నవ్వింది.

''ఈ ఇల్లు, ఈ తోట, మీరు ఎంతో బాగున్నారు.''

సుమిత్రకి మాటలు రావడంలేదు.

ఆవిడ తేరుకుని 'ఏమిటీ పిచ్చిపిల్ల' అన్నట్లు చూసింది.

''రోజూ కిటికీలో నించి మిమ్మల్ని చూస్తుంటాను. ఈ వేళ వచ్చాను. మిమ్మల్ని చూస్తుంటే ఏదో ఆత్మీయత కలుగుతూంది.

''పక్క పెంకుటిల్లా? అదెప్పుడూ ఖాళీగానే ఉంటుం దే! మీరు ఉన్నారా?''

సుమిత్ర ముఖంలో ధైన్యం ప్రవేశించి, మరింత

ఆకర్షణీయం అయింది.

"కొత్తగా వచ్చారా?"

"ఊఁ, మా నాన్నగారికి ఇక్కడికి బదిలీ అయింది.

"ఏం చేస్తుంటారు?"

"స్కూల్లో మాస్టారు."

"పంతులు గారమ్మాయి వన్నమాట" అంది ఆవిడ ముందుకు వంగి. ఆవిడ చాలా ఖరీదైన షిఫాన్ సిల్కు చీర కట్టుకుంది.

రాత్రి పెట్టుకున్న పూలు నలిగిపోయాయి. కళ్ళకింత కాటుక చెదిరింది.

ఆవిడ చనువుగా మాట్లాడటంతో సుమిత్రకి ధయిర్యం వచ్చింది.

"మీ నాన్నగారి పేరు?" అంది ఆవిడ.

"జానకి రామయ్యగారు. అసలు మాది కర్నూలు దగ్గర పల్లెటూరు. అక్కడ చిన్న ఇల్లు ఉండేది. నాన్నగారికి నీళ్ళు పడక అమ్మేసి వచ్చాం. తరవాత నాన్నగారికి ఉద్యోగం దొరికింది. ఈ ఊరు బదిలీ అయింది. ఈ ఊరు బాగుంటుందండి" అంది ఉత్సాహం ఉరకలు వేస్తున్న గొంతుతో.

ఆమె వింటున్నట్లు లేదు.

ఎదురుగా అద్దంలో తన ప్రతి బింబాన్ని చూసుకుంటూంది. నిద్రలేమివల్ల ముఖం మలినమైంది.

సుమిత్ర చెప్పకు పోతూంది.

"హలో, డార్లింగ్! మీట్ మై ఫ్రెండ్... అని తటాలున ఆగిపోయాడతను.

సుమిత్ర మాట్లాడుతున్నా దల్లా ఆపేసి, సిగ్గుపడుతూ లేచి నిలుచుంది. పైట నిండుగా కప్పుకుంది.

"హూ ఈస్ దిస్ ప్రెటీగరల్!" అన్నాడతను సుమిత్రని గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ.

"ఎవరో, ఇప్పుడే వచ్చింది" అంది ఆవిడ నిర్లిప్తంగా.

"ఎవరమ్మాయివి, పాపా, నువ్వు?" అన్నాడతను ముందుకు వంగుతూ.

సుమిత్ర పెదవులు వణికాయి. మనస్సు జలదరించింది. తన అంచనాలన్నీ తారుమారు కాగా, నోటమాట రాక అయోమయంలో పడింది.

"మాటలురాని ముద్దబంతివా?"

సుమిత్ర మనస్సులో పోటు మొదలైంది. ఇంతకు ముందు ఎవరూ తన నలాపలకరించలేదు. ఏమిటి తను? తను ఊహించిన మంచి ఏమైంది ఇతనిలో? అసలు ఇక్కడి కెందుకు వచ్చినట్టు? ఎలా పోవటం?

"ఏమిటీ పిల్ల? మాట్లాడదేం? అన్నాడతను, విలాసంగా సిగరెట్ పొగ వదులుతూ.

సుమిత్ర ఉక్కిరిబిక్కిరయింది.

"నీ ముందు మూగ పిల్లగా ఉండటమే మంచిదనుకుందేమో? అంది ఆవిడ.

"వండర్‌ఫుల్. మూగతనంలో అందముంది. ముద్దబంతి మాట్లాడుతుందా? నవ్వించి కవ్విస్తుంది. కవ్వించి నవ్విస్తుంది. కదూ మై స్వీట్... అన్నాడతను, బుగ్గమీద చిటికె వేస్తూ.

సుమిత్రకి పాముకాటు తిన్నట్టు అయింది. మనస్సు భగ్నమంది. అతని మంచి మనస్సుని గురించి వేసుకున్న ఊహా చిత్రం కాలిబూడిదయింది.

అవమానంతో, రోషంతో, కోపంతో, దుఃఖంతో ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఛ్ఛాప్! ఆ అమ్మాయి నేమన్నా అంటే మర్యాద దక్కదు. సుమిత్రా! లే. వెళ్ళమ్మా, మీ ఇంటికి వెళ్ళు" అంది కంపిస్తున్న గొంతుతో.

తనేలేచి సుమిత్రని పొదివి పట్టుకుని ఇంటినుంచి పంపించింది.

సుమిత్ర పరుగులాంటి నడకతో వచ్చిమంచం మీదవాలింది.

మనస్సులో భోరున వర్షం కురుస్తున్నది.

ఓ మూలగా సరిగా అర్థం కాని పసితనం ఆలోచిస్తున్నది. అవమానానికి, ఆనందానికి సరిహద్దు అర్థం కాక విలవిల్లాడి పోయింది. కాని, ఏదో జరగబోగా తప్పించుకున్నా నన్న తృప్తి, పునరావృత్త మౌతున్న అనుభవం, అవమానం భరించలేక దుఃఖం... అన్నీ కలిపి కన్నీరు కట్టలు తెంచుకుంది. మనస్సు ముక్కలు ముక్కలుగా పగిలింది.

యుగయుగాల స్త్రీత్వం దీనంగా తన మీద తనే జాలిపడుతూంటే ఒక్క ఉదుటునలేచి కిటికీ తలుపు మూసింది కసిగా!

* * *

"సుమిత్రా!"

మరునాడు మధ్యాహ్నం సుమిత్ర ఒంటరిగా పడకుంది. ఆ రోజు ఉదయం నుంచీ కిటికీ తలుపులు తెరవలేదు. మనస్సు బరువెక్కిపోయింది.

"సుమిత్రా!"

సుమిత్ర హాల్లోకి వచ్చింది.

ఆమె!

"సుమిత్రా! ఎవరూ లేరా?"

"లేరు. నాన్న స్కూలుకి వెళ్ళారు. పిన్ని గుడికి వెళ్ళింది.

"సుమిత్రా! నిజం చెప్పు. నిన్న మా ఇంటి కెందుకు వచ్చావు? ఆమె మాటల్లో ఆవేదన ధ్వనించింది.

నిన్న జరిగిన సంఘటనతో ఆమె కూడా బాధపడిన ట్టుంది.

"ఊరికే మిమ్మల్ని చూద్దామని."

సుమిత్ర గుండెలో దడమొదలైంది.

"మళ్ళీ వస్తావా?" సుమిత్ర ఎదురుగా చూసింది.

"రానని ఒట్టు వెయ్యి."

"ఏమండీ!"

"అవునమ్మా! నీకు తెలీదు. నువ్వు తినే ముద్ద పేదదే కావచ్చు. నువ్వు కట్టుకున్న బట్ట ఖరీదయినది కాకపోవచ్చు. కాని, అది నీతివంతమైనది. పవిత్రమైనది. తిన్నా ఒంటబడుతుంది. ఇంక ఎప్పుడూ ఆ కిటికీ తలుపులు తెరవకు. ఆ ఆకర్షణ ఉచ్చులాంటిది. నీకు తెలియ కుండా నిన్నీ మనస్సు దూకుతుంది. అంతే. నీ జీవితం బోర్లపడుతుంది. నీ కెంత దెబ్బతగులు తుందో ఇప్పుడు తెలియదు. ఆకర్షణ తాలూకు ఇంద్రజాలం అదృశ్యమయినాక నీకు తెలుస్తుంది. దానికి మందులేదు. ఎవరూ నిన్ను ఓదార్చరు. నీ కన్నీరు ఎవర్నీ కరిగించదు. నీ జీవితాన్ని నలిపివేసేచిత్తుకాగితాల బుట్టలో పడేస్తారు. ఏమవుతావో, ఎక్కడికి కొట్టుకు పోతావో తెలీదు. నీ బతుకు తెగిన గాలిపటమై ఏముళ్ళ కంపకో చిక్కుకుని చిరిగిపోతుంది. ఆ కిటికీ తలుపు లు తీయకు!"

ఆమె సుమిత్ర పక్కన కూర్చుంది. ఆమె చేతి వేళ్ళు మృదువుగా సుమిత్ర ముంగురులను సవరిస్తున్నాయి.

"నిన్న జరిగింది మరిచిపో, హాయిగా, ఆనందంగా, ఆరోగ్యంగా నూరేళ్ళు బతుకు. నన్ను క్షమించు, ఏం సుమిత్రా, అంది ఆమె ఆవేదనగా.

సుమిత్ర కంతుబట్టటం లేదు.

"క్ష...మా?"

ఆమె సుమిత్రని హృదయానికి హత్తుకుంది.

"అవును, తల్లీ! నా ముందు అంత అవమానం నీకు జరిగింది. అదృష్టవశాత్తు వారించగలిగాను. అందుకు...

ఆమె పెదవులు సుమిత్ర ఫాలభాగాన్ని స్పృశించినాయి.

సుమిత్ర హృదయం కల్లోలమైంది.

"ఏమిటండీ?" అంది అర్థంకాని ఆవేదనతో.

"ఏం లేదు. నన్నెప్పుడైనా తలుచుకో. నే నిక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోతున్నాను. మరివస్తాను."

ఆమె లేచింది. ఆప్యాయంగా సుమిత్ర తలమీద చెయ్యి పెట్టి కళ్ళుమూసుకుంది. కన్నీళ్ళతో మనసు బరువెక్కింది.

"కూర్చోండి. పిన్నివస్తుంది. గుడికి వెళ్ళింది" అంది సుమిత్ర.

"పిన్ని అంటున్నావు. మీ అమ్మలేదా?"

సుమిత్ర ముఖంలో దైన్యం గూడుకట్టుకుంది.

"లేదు. నా చిన్నపుడే చనిపోయింది. కాని, మా పిన్ని నన్ను కన్నకూతురు కన్నా ఎక్కువగా చూస్తుంది."

అదృష్టవంతురాలివి. అయితే, మీ అమ్మ చనిపోయింది. చనిపోయింది. అంతే మరివస్తాను... అంటూ లేచి వెళ్ళిపోయింది.

సుమిత్రకి అర్థంకాక ఆమె వెళ్ళిన వైపే చూస్తూ ఉండిపోయింది.

*

ఆటోగ్రాఫ్

ఏ వాహనమైనా స్పీడ్‌గా వెడ్తూంటే ఆపి కేసు బుక్ చేయ్యి! కొత్తగా చేరిన ట్రాఫిక్ పోలీస్‌తో చెప్పాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

కాసేపటికి ఆ పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టరుకు ఫోన్ చేసి స్పీడ్‌గా కారు వస్తోంటే.. ఆపాను. కానీ దానిలో ఉన్న సినిమా నటి ఆటోగ్రాఫ్ కోసమనికొని నా చేతిలోని కేస్ పుస్తకంలో.. ఆటోగ్రాఫ్ చేసి వెళ్ళిపోయింది. ఏం చేయాలి సార్ అంటూ లబో దిబోమన్నాడు.

—జోకర్ (హైదరాబాద్)